

De la dictadura al Pegasus: la història de mai acabar

written by Sebastià Sardiné | 9 de maig de 2022

Franco va ser molt dur amb els perdedors, amb els vençuts, creant estructures de poder absolutista, concentrant tots els tres poders en un, amb xarxa de control personal de l'adversari: el "Servicio de Informacion y Policia Militar" (SIPM), també el "Servicio de informació militar" (SIM), o el "Servicio de información e investigación" (SII), que ho emparà tot amb la *Ley 9/1968 de cinco de mayo, de secretos de Estado*". Tots, sota la denominació de "*bagos y maleantes*" érem sospitosos de *no afectos* (NA) al règim. El Tribunal de Orden Público (TOP) blanquejava el poder únic, revestint-lo de legalitat.

Els carrers eren nets de dissidents. El *deep state feixista* amb "secretarios afectos" en tots els ajuntaments i institucions, amb guàrdia civil rural, va assegurar la continuïtat del règim amb la *Ley 62/1969 de sucesión a la Jefatura del Estado* que, pobre de tu, tots varen referendar, jurant l'emèrit Juan Carlos, "las leyes fundamentales del reino" de les quals no va abjurar. Franco el 1975 "lo dejó todo atado y bien atado". Tant és així que, en redactar-se la constitució espanyola (CE), els militars, imposaren el canvi de text de l'article 2 i garantiren de per vida el seu protagonisme amb l'article 8 de la CE que els permet, directament o indirecta (policia patriòtica?) intervenir, com va fer el 23F/81, i ningú, ni Suárez, ni Calvo Sotelo, ni Felipe Gonzalez-Guerra, ni Aznar, ni Zapatero, ni Rajoy, ni Sánchez, varen desmuntar cap de les estructures del vell règim, que no va fer pas cap a la transició a res. En tot cas, serví com a maquillatge del canvi de nom, amb l'aprovació de la *Ley Orgánica 2/1986 de Seguridad pública* que atorgà total competència al *gobierno* per fer gairebé el que volgués, complementada per la *Ley Orgánica 4/2015 de Seguridad*

ciutadana que, sota el paraigua de l'interès de l'estat, et poden fer de tot, saltant-se el decoratiu article 10 CE sobre drets humans, i l'art 96 CE que dona prioritat legislativa als Tractats Internacionals, signats i ratificats, que obliguen els tres poders de l'estat a "estar i passar" pel seu compliment (cosa que no fa).

A l'Estat espanyol estem, per tant, davant de dues realitats. Una, la del postfranquisme ocult, no controlat, estructurat i finançat amb fons oligàrquics (com els que atorguen poltrones giratòries als ex-alts càrrecs, per exemple) o "reservats" (que finançaren el 23F, els GAL, els Roldán, Villarejo) i els tàcits, amb sacs de bitllets incontrolats que corren per clavegueres o foren portats en mà a l'emèrit. I el que no sabem: comprant o no, a esquena d'estructures oficials, el programa de NSO-PEGASUS, o altres, que només es venen a qui els convé, sota autorització de l'Estat d'Israel.

Una altra estructura que cohabita amb l'anterior és la del CNI (Llei 11/2002 de 6 de maig) o la del Centre Criptològic Nacional (CCN), estructures controlades, ara per Sánchez-Robles, demanant o no permís específic a un jutge especial del Tribunal Suprem, a qui ningú fiscalitza, jutge que autoritza espionatges d'estat per "interessos d'estat" (bàsicament als independentistes, és clar). Entre uns i altres ens vigilen a tots. També s'espien entre ells mateixos, amb tota mena de tècniques, amb finançament opac, en un estat de democràcia inversa.

El pluri-espionatge a partir de la STC/2010 contra l'Estatut d'Autonomia de Catalunya 2005/6, manifest en tombar un text aprovat i referendat per tothom, aquí i a Madrid, i sancionat pel rei. Aquesta sentència del Tribunal Constitucional és, al meu entendre, "La llei d'exclusió de Catalunya del sistema constitucional espanyol"; com a conseqüència, Catalunya quedà disminuïda, orfe del tot, amb uns polítics que no varen saber gestionar el daltabaix. El poble va reaccionar, es va crear l'Assemblea; òmnium va augmentar el seu potencial: en

definitiva, tots anàvem a una.

A les oligarquies catalanes de sempre els calia trobar un vaccí contra la pandèmia independentista amb tants Onze de Setembre triomfants. No només s'havia creat a Catalunya Alianza Popular, després Partido Popular, sinó que també aquí, per part d'alguns catalans, es va crear C's (i SCC, i altres en gestació, que afloraven la vella guàrdia de camises blaves, Vox). I no només això sinó que els partits també s'infiltraren a l'Assemblea per controlar aquest poder popular. Catalunya, erròniament, va nomenar M.H.P. de la Generalitat a un nou vingut, del PSOE, no del PSC que ja era abduït pels barons de Madrid. Les "desafeccions" Catalunya versus Madrid s'agreujaren.

Durant la primavera catalana, anomenada també revolució dels somriures, el *deep state* postfranquista, hibernat, va reviscolar en tàcits grups de WhatsApp, Twitter i sopars de duro. Aparegueren per espionatge les "causes generals" en connivència amb fiscals, advocats de l'estat i jutges, per escarmentar amb les reminiscències de "cal bombardejar Barcelona" de tant en tant, bastint un relat acusador contra allò que havia de succeir.

L'esdeveniment crucial: el referèndum del 2017, moment en què el poble organitzat va guanyar a tot un estat, al CNI i al seu Centre Criptològic, davant el món, i el binomi *deep state*-CNI no ho va pair. Per interessos d'estat, l'unionisme a ultrança encapçalat per M. Rajoy va aplicar el 155, amb vots a favor del PSC i "abstenció" del M.H.P. Montilla (ara a sou oligàrquic). A partir d'aquest moment, Catalunya va estar present i va guanyar protagonisme en tota la premsa mundial. L'Estat espanyol havia de devaluar el catalanisme i la seva quota independentista del 52% al Parlament. L'indult parcial fou la medicina i preu a pagar. El regne d'Espanya, indultant els presos, recuperava la credibilitat de democràcia plena. Un miratge. Al poble català només li manca la gran tasca jurídica que s'està defensant a la Unió Europea respecte a la situació

dels exiliats. La manca de voluntat per part de l'Eurocambra és palesa en les manifestacions arran del seu COFOE (Conferència sobre el futur d'UE), en la qual Puigdemont i Solé van exposar el seu desacord.

De sobte, per errors d'estat acumulats, salta el catalangate. Catalunya torna als titulars: espionatge als independentistes per no se sap qui, emprant PEGASUS (també emprat pel Marroc a qui Sánchez ha regalat, en mala hora, el Sàhara Occidental). Europa s'esvera. Tornem-hi. "No hem estat nosaltres" salta la Margarida, a Espanya tot es fa sota la legalitat i autorització judicial. Es nega per tres vegades la realitat, com Pere va negar a Crist. Com contrarestar la nova reeixida de la vindicació catalana i el seu victimisme? Cal ofegar el cant de l'ocell. Surt el ministre i ens diu que a Pedro Sánchez i a la Robles, també els espien. Qui? No pot ser el CNI, ni el CCN, ja que ells els controlen. O menteixen, o espien altres estructures incontrolades del *deep state*, les clavegueres d'estat, les del "relat" acusador d'altra traïció, sedició, murs humans assegurats a terra, com a arma de destrucció massiva?

Un cop reconegut l'espionatge d'estat amb empara legal per protegir l'Estat espanyol dels independentistes, "Margarida dixit" no deixa de resultar estrany que es faci públic que la mateixa ministra i el president del *Gobierno* també n'han estat víctimes. La notícia ja no és Catalunya, és l'Estat espanyol qui controlarà tots els *tempus*, cridant reservadament a capítol, a totes les clavegueres, impedint, això sí (els que manegen els fils de l'unionisme a ultrança) la creació d'una comissió parlamentària que investigui el guirigall de tants centres d'informació secreta. Al Parlament català sí que es farà aquesta comissió per arribar a cap conclusió, vist que, com prou es veu, Catalunya és colònia, és administració delegada, vivint-ne molt bé tots els seus membres, cobrant triennis de tota mena, treballis o no, en pagament de serveis prestats, classe política professionalitzada, crispada i

barallada, que, per dignitat, hauria de plegar tota sencera, si vol deixar pas a la utopia de Deulofeu que vaticina la fi de l'*Imperio*" pel 2029.